
Yhtenä yönä heräsin kesken unien, enkä ollutkaan turvallisessa ja lämpimässä sängyssäni. Vain olin syvällä metsässä kaukana kotoa. Tätä on nykyään tapahtunut useasti. Olen herännyt ties mistä. Yhtenä yönä heräsin vuoren laelta yhdentoista kilometrin päästä kodistani ja sieltä kesti ikuisuus tulla takaisin sänkyyni nukkumaan. Minä: Primrose Diana Erixon olen varmaankin tulossa hulluksi sillä yhtenä iltana, salaa äidiltäni yritin sitoa itseni sänkyyni kiinni, mutta turhaan, sillä seuraavana aamuna löysin itseni puron keskeltä jalat litimärkinä ja aivan jäässä. En ole kertonut tästä kenellekkään muulle kuin äidilleni, sillä pelkään että minulle nauretaan ja sanotaan että olen hullu. Olen yrittänyt selittää äidilleni, että ostaisi minulle häkin jossa nukkua. Ei sekään toiminut äiti vain sanoi: "Tuonlaisten vaaleatukkaisten ja sinisilmäisten tyttöjen pitäisi pitää järki päässä eikä antaa mielikuvituksen lentää." Niin monta kertaa olen kinunut äidiltäni, että hän ei jaksa enää edes vastata kysymykseeni. Näiden synkkien öiden jälkeen eräs ilta oli erillainen. Otin kännykkäni käteeni ja laitoin herätyksen 12:15. Tänään en lähde ilman omaa lupaani. Menin makaamaan ihanalle akvamariininsiniselle pedilleni. Hetkessä olin jo nukkumassa. Unessani näin itseni seisomassa kukkaniityllä seppele päässä. Niityllä oli valoisaa... ei selvästikkään ollut yö. Silti taivaalla loistivat himmeät tähdet. Tunnelma oli mukava ja kesätuuli leikkitteli pitkillä luonnonkiharilla hiuksillani. Yhtäkkiä kuulin kaukaa hälytykseni soivan. "Ei, ei nyt en halua herätä", mutisin itsekseni. Ääni kuului kaukaa ja tuntui vetävän minua hereille. Sitten heräsin. Avasin silmäni. Seisoin aivan samassa paikassa kuin unessakin. "Ähh, ei se toiminut", tuhahtin. "Kuinkakohan kaukana olen." Aloin kävellä hetken pohdiskeltuani suuntaan jossa kasvoi orvokkeja ja puita. Puut humisivat tuulessa ja kuiskailivat hiljaa. "Sinä, tyttö kuuntele meitä medän on aika kuolla pian niinkuin hallitsiammekin, tyttö... me olemme yrittäneet kertoa mutta mielikuvituksesi ei riitä kuuntelemaan", puut kuiskivat. "Ei... eivät puut puhu se oli vain tuuli joka kuullosti puheelta", minä päätin. "Mutta olisiko se sittenkin olla puiden kuisketta?" Mietin. "Pystyvätkö puut puhumaan?" "Olisiko minun pitänyt jäädä kuuntelemaan?"